UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia Sacra Et Hvmana Libri XVI

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Aliud ex Heliod in Æthiop. l. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70090

Visual Library

ITEM.

Ex Petron. Arbitro in Saty.

NVlla vox eſt, quæ formam eius poſſit comprehendere: nam quicquid dixero, minus erit. Crines ingenio ſuo flexi, per totos ſe humeros effuderant: frons minima, & quæ radices capillorum retro flexerat; ſupercilia vſque ad malarum ſcripturam currentia & rurſus confinio luminum pene permixta: oculi clariores ſtellis extra lunam fulgentibus: nares paululum inflexæ: & oſculum quale Praxiteles habere Dianam credidit. Iam mentum, iam ceruix, iam manus, iam pedum candor, intra auri gracile vinculum poſitus Parium marmor extinxerat. Itaque tunc primum Dorida vetus amator contempſi.

ALIVD.

Heliod. in Aethiop. lib. 3.

Ἤγετο μὲν γὰρ ἐφ' ἁμάξης ἀπὸ συνωρίδος λευκῆς βοῶν ὀχουμένη· χιτῶνα δὲ ἁλουργὸν ποδήρη χρυσαῖς ἀκτῖσι κατάπαστον ἠμφίεστο. ζώνην δὲ ἐπεβέβλητο τοῖς στέρνοις, ἣν ὁ τεχνησάμενος, εἰς ἐκείνην τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης κατέκλεισεν, οὔτε πρότερον τοιοῦτον χαλκευσάμενος, οὔτε αὖθις δυνησόμενος. δυοῖν γὰρ δρακόντοιν τὰ μὲν οὐραῖα κατὰ τὴν μετάφρενον ἐδέσμευε. τοὺς δὲ αὐχένας ὑπὸ τοὺς μαζοὺς παραμείψας, καὶ εἰς βρόχον σκολιὸν διαπλέξας, καὶ τὰς κεφαλὰς διολισθῆσαι τοῦ βρόχου συγχωρήσας, ὡς περίττωμα τοῦ δεσμοῦ κατὰ πλευρὰν ἑκατέραν ἀπῃώρησεν. εἶπες ἂν τοὺς ὄφεις οὐ δοκεῖν ἕρπειν, ἀλλ' ἕρπειν, οὐχ ὑπὸ βλοσυρῷ καὶ ἀπηνεῖ τῷ βλέμματι φοβερούς, ἀλλ' ὑγρῷ κώματι διαρρεομένους, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰ στέρνα τῆς κόρης ἱμέρου καλευναζομένους. οἱ δὲ ἦσαν τὴν μὲν ὕλην χρυσοῖ, τὴν δὲ χροιὰν κυάνεοι. ὁ γὰρ χρυσὸς ὑπὸ τῆς τέχνης ἐμελαίνετο, ἵνα τὸ τραχὺ καὶ μεταβάλλον τῆς φολίδος, τῷ ξανθῷ τὸ μέλαν εἰσκραθὲν ἐπιδείξηται. τοιαύτη μὲν ἡ ζώνη τῆς κόρης. ἡ κόμη δὲ οὔτε πάντη διάπλοκος, οὔτε ἀσύνδετος, ἀλλ' ἡ μὲν πολλὴ ὑπ' αὐχένος, ὤμοις τε καὶ νώτοις ἐπεκύμαινε, τὴν δὲ ἀπὸ κορυφῆς, καὶ ἀπὸ μετώπου δάφνης ἁπαλοὶ κλῶνες ἔστεφον, ῥοδοειδῆ τε καὶ ἡλιῶσαν διαδέοντες, καὶ σοβεῖν ταῖς αὔραις ἔξω τοῦ πρέποντος οὐκ ἐφιέντες. ἔφερε δὲ τῇ λαιᾷ τὸ τόξον ἐπίχρυσον ὑπὲρ ὦμον τὸν δεξιὸν τῆς φαρέτρας ἀπῃωρημένης· τῇ δὲ θατέρᾳ λαμπάδιον ἡμμένον· καὶ οὕτως ἔχουσα πλέον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σέλας ἢ δᾴδων ἀπήυγαζεν.

VEhebatur inſigni rheda, candido boum iugo: veſtis eius purpurea ad pedes vſque demiſſa & aureis radijs interſtincta: zona porro pectus præcinxerat, in quam artifex quicquid habuit induſtriæ concluſiſſe videbatur, cùm neque anteà quicquam eiuſmodi fabricaſſet, neque iterum pari arte conficere potuiſſet. Geminos enim dracones, caudis primùm inter ſcapulas aptè connexis: deinde productis ceruicibus in mamillas defluentes, & tortili nodo ita implexos, vt capite, & ſinuoſo flexu ſubducta, tanquam ipſius nodi appendices exſtarent, ab vtroque latere ſuſpenderat. Dixiſſes, angues re ipſa ſerpere; non iam rigido & terribili aſpectu formidabiles: ſed humido ſopore defluentes, puellæ pectore, veluti illicio conſopitos. Ac illi quidem erant (quod ad materiam attinet) aurei, cæterum colore cærulei. Aurum enim arte enigreſcebat, vt aſperitatem, ac veritatem ſquammæ, fuluoque perfuſum nigrorem repræſentaret. Talis quidem erat zona puellæ. Coma verò, neque omnino collecta, neque diſſoluta, ſed pars à collo ſenſim producta ſuper humeros effluebat, pars à vertice, & fronte deducta, lauri tenellis coronata ramis, roſis, & ſoli perſimilis, modicè ſtringebatur, ne præter decorum blandientibus illuſa fauonijs erraret. Ferebat autē ſiniſtra arcum deauratum, à dextro humero pharetra dependente, altera vero facem accenſam. Cumque eo habitu eſſet, maius tamen ab ipſius oculis lumen, quàm à face exiſtebat.